

LBRIS

We know  
books

GABRIEL SOCACIU

VIATA  
,  
MOARTEA  
^  
INVIEREA



EDITURA  
CREATOR  
BRAȘOV 2025

## Cuprins

<i>Cuvânt înainte ...</i>	<i>5</i>
<i>O altă viziune asupra morții ...</i>	<i>9</i>
<i>Prima moarte, pierderea inocenței ...</i>	<i>17</i>
<i>Sufletul, o poartă de trecere ...</i>	<i>25</i>
<i>Două lumi ...</i>	<i>33</i>
<i>Vămile văzduhului sau spirale ale conștiinței ...</i>	<i>51</i>
<i>Despre Naștere și răni ale sufletului ...</i>	<i>63</i>
<i>Începutul și sfârșitul relațiilor ...</i>	<i>79</i>
<i>Cunoașterea lumii de dincolo ...</i>	<i>91</i>
<i>Reamintirea lucrării ...</i>	<i>103</i>



## Cuvânt înainte

Ceea ce cer acum lui Dumnezeu este să simt bucuria și înțelegerea lucrării Sale în sufletul meu și al celorlalți.

Știu, nu doar cred, că se face în prezent o lucrare pe care ne este imposibil să o percepem la nivelul rațiunii, inteligenței, raționalului. Frânturi din ceea ce se întâmplă sunt transmise doar celor învredniciți, celor care au avut și au curajul să aștepte, să asculte, să simtă în adâncul lor aceste mesaje tainice de reînnoire a ființei numite om.

Nu mă mai interesează să aflu, să cunosc, să știu, ci să simt. Spiritualitatea mea a devenit de mai mult timp o experiență directă la nivelul inimii. Chiar dacă mintea își cere dreptul la hrană, la control, la mici manipulări devenite obișnuință, firească, cobor din ce în ce mai mult la nivelul simțirii, apar perioade din ce în ce mai dese de reflectare, de observare neutră, fără niciun conținut, scop.

Știu că în spatele tuturor înțeleșurilor, lucrurilor palpabile sau infinit mai puțin vizibile simțurilor noastre stă această

lucrare de primenire, de purificare. Toate sunt spre binele nostru, dar cât de departe este înțelesul acestui bine de cel pe care îl folosim atât de des ca element de detașare de ceea ce ne produce disconfort, separare, teamă!

Am ales să scriu, în parte, pentru confortul meu interior, pentru ceea ce simt că este ca o spovedanie adusă sufletului meu. Adevărata spovedanie înțeleg din ce în ce mai mult că este o plecăciune interioară în fața acestui imens necunoscut pe care îl numim în feluri diferite. Dacă această spovedanie va atinge și alte suflete, atunci lucrarea mea își va fi îndeplinit menirea.

Încă, moartea este un subiect tabu pentru mulți dintre noi, dar nu pentru că nu există cărți și experiențe personale ale anumitor ființe care vorbesc despre ea.

Deși am citit despre acest proces al trecerii dincolo la fel ca un om obișnuit, încerc să nu scriu prin prisma a ceea ce cunosc în acest mod. Nu voi face referire nici la învățăturile creștine și profunzimea vămilor, nici la efectul bardo din cultura tibetană, nici la tratatele științifice privitoare la acest subiect. Nu voi scrie nici din perspectiva experiențelor a ceea ce este numit moarte clinică. Cu toate acestea, pentru că toată informația și cunoașterea sunt stocate în imensa bază de date a universului, este posibil să apară similitudini cu aceste învățături.

Este manifestarea unei dorințe trimisă în planul subtil, în marea carte a vieții scrisă în timp de spiritele acestei Creații. Rândurile acestea sunt o expresie a unor mesaje primite în sistem revelatoriu, pe măsura propriei capacități de filtrare

și redare a lor. Sunt și rodul unor trăiri personale, a unor simțiri și viziuni unice, irepetabile. Din ceea ce numim sine superior, primim fiecare informații, idei, viziuni, mesaje, potrivit propriei capacități de a le primi.



## O altă viziune asupra morții

Unele neajunsuri, în loc să ne înrăiască și dezbine, ar putea să ne apropie și mai mult de bunăvoință, acceptare și compasiune.

Faptul că murim, poate fi înfricoșător pentru unii oameni, dar pentru alții este cel mai bun prilej de creștere spirituală și recunoștință.

Poate nu întâmplător, anumite ființe care trec prin experiența morții clinice, care se însănătoșesc după boli considerate incurabile, care trec prin neajunsuri majore cu o inimă senină, privesc viața și moartea dintr-o perspectivă cu totul diferită.

Cred că această perspectivă este un apogeu al unei vieți cu adevărat împlinite la nivel sufletesc, spiritual. Observ cum mulți oameni care vor să aibă acces la cât mai multă cunoaștere spirituală, ocolesc acest subiect delicat, dar profund și izbăvitor.

Noi nu primim din pruncie o educație a vieții și a morții, nici nu ne este dezvoltată apoi percepția adevăratei învieri. Din acest motiv trăim profund neîmpliniți și temători în fața a tot ceea ce considerăm a fi un necunoscut: ne sperie relațiile care ne rănesc, oamenii potrivnici, războaiele, sărăcia și mai ales trecerea timpului, văzută ca un drum implacabil spre neputință și moarte.

Paradoxul este că doar moartea poate astupa acest gol interior, poate vindeca cele mai profunde frici și angoase și poate anula despărțirea și izolarea de ceea ce numim Dumnezeu.

Fiecare clipă este trăită apoi cu un sens pe care doar înțelegerea morții îl poate da. Experiența ei este profundă și izbăvitoare prin însăși procesul de transformare pe care îl aduce cu sine.

În același timp în care murim ca sine limitat, organic, fiziologic, ceva se naște cu și mai multă putere în adevăratul nostru sine. Înviem într-o lume cu un alt nivel vibratoriu.

În acest fel, al acestei înțelegeri a morții și învierii putem desluși într-o lumină diferită toate aspectele de zi cu zi, ciclicitatea zilelor, anotimpurilor, anilor, dinamica relațiilor, prietenii, iubirilor, învățăturilor spirituale.

Toate mor dintr-o perspectivă materială, grosieră, dar învie într-un plan subtil, profund, în lumea nevăzută, în ceea ce numim spirit.

O putem face cu o inimă mult mai senină și liniștită decât „înainte”.

Totul este efemer, trecător, dar etern în felul divin de a vedea lucrurile.

Dacă stăm să privim doar cu înțelegerea omenească, viața liniară, coordonată doar de timp și logică, poate fi considerată a fi una sărăcăcioasă și înfricoșătoare, la fel ca toate bogățiile materiale pe care le adunăm pentru a astupa un gol interior.

\*

Bisericile exterioare inimii mele îmi sunt acum străine, doresc doar să se deschidă cât mai curând poarta adevăratei case a sufletului. „Bate și ți se va deschide! Caută și vei găsi!” Unde altundeva putea pune Creatorul intrarea adevăratei împărății decât în cel pe care l-a zămislit să fie asemenea Lui?! Este atât de greu de crezut asta?

Nu doresc să fiu un om lipsit de păcate, dar mă tem foarte tare ca nu cumva inima mea să înceteze să mai simtă. Prefer suferința în locul unei fericiri a minții, care tot timpul trebuie hrănită cu ceva din exterior.

Am devenit aproape peste noapte nemulțumiți și înfomețați, căci mintea nu se oprește niciodată din căutarea unei imperfecțiuni, a unui neajuns. Uneori, ne hrănim unii cu alții prin asuprire și victimizare.

Faptul că suntem și *ne suntem* nouă, în primul rând, nu ne mai este suficient.

În orice imperfecțiune, în orice chip de om care nu îmi place și îmi repugnă, în orice cuvânt de ocară pot găsi ascuns un prilej de fericire și eliberare.

Libertatea deplină de a simți că sunt om, că sunt parte din lume, dar că nu îi aparțin... Ce lucru minunat!

Faptul că pot simți sentimente omenești, în spatele tiparelor și definițiilor de „așa trebuie”, îmi deschide o cale de a ieși din această închisoare a minții pe care o numim singurătate.

Depresia și singurătatea merg braț la braț în această lume, atât de aproape una de alta, că am uitat să le mai deosebim.

Cu cât vorbim mai mult despre iubire, despre fericire, despre bunăstare, cu atât ele vor lipsi mai mult din viața noastră.

Avem nu numai o mulțime de preoți care ne vorbesc despre Dumnezeu, dar au apărut peste noapte și numeroși învățători, profesori și călăuzitori ai altora spre tărâmul fericirii.

Cât de greu îmi este, Doamne, să te ascult în taina propriei inimi, înconjurat fiind de atâtea voci care îmi promit fericirea din exterior!...

Și totuși, eu îmi amintesc că atunci când eram copil și urmăream pentru câteva clipe zborul unui fluture, îmi era suficient pentru ca bucuria să apară spontan.

Apoi vedeam florile unui câmp și simțeam mireasma lor și iar era suficient ca inima mea să simtă prezența acestui sentiment de neseparare.

Eram atunci împreună, fără ca ceva sau cineva să intervină între noi.

Acum, ca om matur înțeleg. Ne-am complicat în căutările noastre și am făcut din această căutare un scop al unei fericiri ce întârzie să apară.

Știm atâtea lucruri de la învățătorii noștri, pe buzele noastre stau rugăciuni alese, rostim citate ale înțelepților, dar am uitat cum să ne bucurăm de zborul unui fluture, de mireasma unei flori, de picături de rouă care apar în fiecare dimineață.

Toate aceste lucruri simple le complicăm și apoi le uităm. Drumul reamintirii trece prin bucuria zborului unui fluture, care va apărea negreșit.

\*

Dacă îmi amintesc din ce în ce mai mult „ceea ce sunt” și „care este lucrarea pe care o am de făcut pe pământ”, înseamnă că spiritul este cel ce mă conduce.

Înțeleg că ceea ce mă îngreunează în căutarea mea este tocmai nevoia acestei căutări.

Ea trebuie să înceteze, pentru ca amintirea să devină din ce în ce mai puternică.

În fiecare zi las pauze pentru această reamintire. Nu este neapărat o stare de rugăciune.

Înțeleg acum mai mult, din ce în ce mai mult, rostul contemplării, al înțelegerii fără a da vreo definiție sau un concept unui lucru care se întâmplă.

Învățații nu doar se rugau, ci contemplau. Astfel, își aminteau din ce în ce mai mult ceea ce sunt și felul lucrării, prin care puteau ajuta lumea.

Darurile din interior deveneau pentru ei unelte prin care săpau din lumea nevăzută, în cea văzută. Astfel, Dumnezeu cobora printre oameni, prin oameni.

Unii din aceștia simțeau o nevoie imperioasă de a deveni preoți ai Domnului, unii în schituri și mănăstiri, alții în lume, nevăzuți, neștiuți de semenii lor. Scopul lor era același, doar uneltele folosite erau diferite.

\*

Ce înseamnă să fii lucrător al lumii divine în ziua de astăzi, în care toate lucrurile par că o iau razna și există o sumedenie de moduri prin care privim pe Dumnezeu, lumea, oamenii?

Religiile încep să fie puse la zid, apar noi curente spirituale care promit rezultate rapide. Metodele devin unelte prin care oamenii se leagă inconștient de ele, nu de scopul în sine.

Sunt liniștit. Știu că Dumnezeu lucrează chiar acum în inimile noastre, în condiții de vitregie și împruținare a bucuriei. Ce paradox al vremurilor: știm atât de multe, dar simțim atât de puține!...

Am vrut să simt, nu să mă înconjur de și mai multă informație, iar această dorință a mea devenită voință m-a făcut să devin un lucrător. Chiar și atunci când apar îndoieli privitoare la asta, îmi repet că trebuie să merg mai departe ca lucrător în grădina Domnului.

Când nu simți că ai o misiune, o lucrare a ta, imaginează-ți una din ce în ce mai mult, până ce lucrul ceresc se va materializa

cu adevărat, în viața de pe pământ. Am cerut să fiu un fel de pelerin al lumii moderne și mi s-a dat această posibilitate. Am călătorit mult, am trimis mesaje care veneau atunci, pe loc, fără nimic pregătit, fără nimic stabilit dinainte. Și am văzut cum se întâmplă mici miracole. Și cât de important este să trimitem aceste mesaje nu din fața unor ecrane, în mediul virtual, cum spunem, ci față în față, ascultând apoi cu inima. Oamenii au o nevoie aproape disperată să fie priviți, să fie auziți, dar nu îndrăznesc să ceară asta. Și astfel merg din ce în ce mai mult în lumea artificială, în mediul virtual, crezând că acolo se întâmplă acest lucru.

Dar este doar o iluzie, pentru că lipsește esența privirii ochi în ochi și cea a atingerii, a îmbrățișării, a unui cuvânt spus la timpul și momentul potrivit pentru a fi înțeles.

Am făcut mii de kilometri pentru a trăi acest sentiment al adevăratei comuniuni, pentru a simți Calea care duce în inima altuia și astfel în propria inimă.